

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Tomana a sudcov JUDr. Jozefa Kanderu a JUDr. Pavla Farkaša, na verejnom zasadnutí konanom dňa 27. februára 2008 v Bratislave, v trestnej veci obžalovaného **R. Č.**, pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13. júla 2007, sp. zn. 8 T 8/05 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 258 ods. 1 písm. d/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006, napadnutý rozsudok **sa z r u š u j e** vo výroku o uloženom treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, s použitím § 29 ods. 1, ods. 3, § 43 ods. 1 a § 35 ods. 3 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006, obžalovanému

R. Č., nar. X., trvale bytom M., ul. P. J. č. X., to času vo výkone trestu odňatia slobody v Košiciach

s a u k l a d á

trest odňatia slobody na doživotie.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, pre výkon uloženého trestu sa obžalovaný zaraďuje do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny.

Zároveň **sa z r u š u j e** výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Michalovce., sp. zn. 4 T 86/05 z 24. októbra 2005, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov nepodmienečne so zaradením do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Podľa § 30 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, podmiennečné prepustenie obžalovaného z výkonu trestu odňatia slobody na doživotie **nie je p r í - p u s t n é .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Košiciach bol obžalovaný R. Č. uznaný za vinného z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinného do 1. januára 2006, na tom skutkovom základe, že

v M. dňa 7. septembra 2005 okolo 20.55 hod., v chodbe na prízemí obytného domu na ul. P. J. č. X. po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov a po hádke s E. R. tohto v úmysle usmrtiť štrnásťkrát bodol kuchynským nožom s dĺžkou čepele 16,5 cm do ľavej pohrudnicovej dutiny a brušnej dutiny, čím mu spôsobil šesť bodno-rezných poranení na prednej ploche hrudníka a brucha, tri bodno-rezné poranenia na ľavej zadobočnej ploche hrudníka, štyri bodno-rezné rany na chrbte v blízkosti hrudníkovej chrbtice, pričom v dôsledku týchto poranení došlo k masívnemu zakrvácaniu pohrudnicovej dutiny, brušnej dutiny a vykrvácaniu navonok s následným zlyhaním krvného obehu a činnosti srdca. Na následky týchto poranení E. R. zakrátko po útoku zomrel. Uvedeného konania sa obžalovaný R. Č. dopustil aj napriek tomu, že bol rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 2 T 52/97 zo 16. apríla 1998 odsúdený pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. a trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. k trestu odňatia slobody v trvaní 11 rokov so zaradením pre výkon trestu do III. nápravno-výchovnej skupiny.

Z výkonu trestu bol rozhodnutím Okresného súdu Košice I z 25. januára 2005, sp. zn. 8 Pp 150/04, podmiennečne prepustený na skúšobnú dobu v trvaní 6 rokov.

Zároveň bol rozsudkom Vojenského obvodového súdu v Plzni z 29. januára 1991, sp. zn. 3 T 451/90, odsúdený pre trestný čin znásilnenia podľa § 241 ods. 1 Tr. zák., za čo mu súd uložil trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov a 6 mesiacov so zaradením pre výkon trestu do I. nápravnovýchovnej skupiny. Z výkonu trestu bol podmiennečne prepustený 24. novembra 1992 na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov.

Krajský súd za to obžalovanému podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, s použitím § 29 ods. 1, ods. 3, § 43 ods. 1 a § 35 ods. 3 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody na doživotie.

Pre výkon uloženého trestu zaradil obžalovaného podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 do III. (tretej) nápravnovýchovnej skupiny.

Zároveň krajský súd zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Michalovce zo dňa 24. októbra 2005 sp. zn. 4 T 86/05, ktorým bol obžalovanému R. Č. uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov, so zaradením do II. (druhej) nápravnovýchovnej skupiny.

Krajský súd súčasne podľa § 30 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 rozhodol, že podmiennečné prepustenie obžalovaného z výkonu trestu odňatia slobody nie je prípustné.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 krajský súd odkázal poškodené strany S. R. a V. Z. P., pobočka M., s ich nárokmi na náhradu škody na konanie o veciach občiansko-právnych.

V zákonnej lehote podal proti tomuto rozsudku odvolanie obžalovaný R. Č. a to jednak sám, ako aj prostredníctvom svojho obhajcu.

Odvolanie podané obhajcom obžalovaného smeruje tak proti výroku o vine. Krajskému súdu vytyka, že nezistil úplne a dostatočne skutkový stav veci, keď sa dôsledne nezaoberal chýbajúcimi osobnými dokladmi poškodeného, neboli vykonané potrebné dôkazy, k zisteniu totožnosti nájdeného noža a nebol objasnený spôsob vzniku krvného oteru na tričku obžalovaného. Namietajú sa tiež spôsoby vyhodnotenia svedeckých výpovedí policajtov a svedkov, ktoré svedčia v prospech obžalovaného, ako aj vyhodnotenie znaleckých posudkov, najmä pokiaľ ide o poranenie ruky poškodeného.

Ďalej sa v tomto odvolaní namietajú viaceré právne pochybenia krajského súdu, ktoré podľa odvolateľa majú spočívať v porušení ustanovenia § 2 ods. 6, ods. 10, ods. 11 a ods. 12 Tr. por. V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku podľa odvolateľa neboli vykonané nimi navrhované dôkazy týkajúce sa obsahu rozhovoru poškodeného s bratom po čine a k chýbajúcim veciam poškodeného.

Vo vzťahu k pôvodným priznávajúcim výpovediam obžalovaného v odvolaní sa poukazuje na jeho psychický stav po čine, ktorý bol ovplyvnený šokom spojeným so stratou blízkeho človeka, ako aj celodenným požívaním alkoholických nápojov a celkovou únavou.

V rámci vykonaného dokazovania neboli preukázané žiadne priame dôkazy, ktoré by ho usvedčovali zo spáchania činu. Takýmito dôkazmi nemôže byť ani skutočnosť potvrdzovaná svedkyňou A., že spoločne s poškodeným odchádzali o 20.50 hod. z pohostinstva, ani zistené krvné oteru na jeho tričku a miesto jeho odloženia. Náležite nebola objasnená ani totožnosť noža nájdeného a taktiež nebolo nepochybne preukázané, že práve tento nôž bol použitý na spáchanie činu. Pokiaľ znalec vyhodnotil na čepeli noža 15 systémov, z čoho bolo šesť pozitívnych na prítomnosť poškodeného, tak jeho stopy sa mohli na nôž dostať v domácnosti, kde poškodený s týmto nožom mohol narábať.

V odvolaní sa ďalej poukazuje na absenciu motívu obžalovaného zavraždiť poškodeného. Chybou celého konania bolo, že od začiatku sa vychádzalo len

z jedinej verzie, že páchatelom je práve obžalovaný a nebol pripustený názor obhajoby, že páchatelom činu mohla byť aj iná osoba.

Rozhodnutie krajského súdu je podľa názoru odvolateľa postavené len na dohadoch a domnienkach, čo však nemôže byť dostatočným podkladom pre uznanie viny a uloženie trestu. Neboli vyhodnotené ďalšie zaistené dôkazy, krvné stopy na parapetnej doske na medzипoschodí, nebola vykonaná rekonštrukcia prípadu. Zmätočné sú aj závery znalcov o poranení ruky poškodeného, a preto bolo potrebné nariadiť a vykonať kontrolné znalecké dokazovanie. Neboli vypočítaní chlanci, ktorí pred bytovkou k kritickom čase hrali futbal a neskôr našli za hromozvodom predmetný nôž.

Na základe naznačených nedostatkov celého konania obhajca obžalovaného v odvolaní navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. por. v celom rozsahu zrušil a aby vec vrátil prvostupňovému súdu (teda podľa teraz účinného Tr. por.).

Vo vlastnom písomnom odvolaní obžalovaný v podstate zotrval na svojej obhajobe v tom smere, že je nevinný, pretože predmetný čin nespáchal. Vytýka krajskému súdu viaceré pochybenia, keď podľa jeho názoru súd niektoré svedecké výpovede opomenul dôsledne vyhodnotiť a naopak výpovede svedkov B. a P., ktoré svedčia v jeho prospech nevzal do úvahy. Podľa jeho názoru krajský súd sa dôsledne nezaoberal viacerými rozhodujúcimi okolnosťami, najmä pôvodom nájdeného noža, poranení ruky poškodeného, krvnými stopami zaistenými na jeho tričku. Obžalovaný tiež polemizuje so závermi znaleckého posudku znalcov psychiatrov a psychológa s tým, že tento posudok bol vypracovaný pre potreby krajského súdu tak, aby mu mohol byť uložený trest odňatia slobody na doživotie. Z uvedených dôvodov navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a aby vrátil krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Zástupca generálneho prokurátora Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol odvolanie obžalovaného R. Č., ako nedôvodné podľa § 256 Tr. por. zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a dôvodnosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že krajský súd vo všetkých výrokoch tohto rozsudku rozhodol správne a v súlade so zákonom.

Na hlavnom pojednávaní krajský súd vykonal všetky potrebné a dostupné dôkazy, ktoré v zmysle intencií ustanovenia § 2 ods. 5 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 jednotlivo aj vzájomne náležite vyhodnotil a dospel tak k úplným a správnym skutkovým záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. Preto si odvolací súd v celom rozsahu osvojil skutkové aj právne závery napadnutého rozsudku, a v tomto smere odkazuje na podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku prvostupňového súdu. Aj podľa názoru najvyššieho súdu sa predmetný skutok sa stal nepochybne tak, ako to správne ustálil krajský súd vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a nepochybne ho spáchal práve obžalovaný R. Č..

V súvislosti s odvolacími námietkami uplatneným v oboch odvolaniach obžalovaného, ktoré smerovali voči skutkovým zisteniam a záverom krajského súdu v napadnutom rozsudku, treba uviesť nasledovné skutočnosti.

Predovšetkým treba zdôrazniť, že aj podľa názoru odvolacieho súdu treba za najdôležitejší dôkaz svedčiaci o vine obžalovaného považovať jeho pôvodné priznania v prípravnom konaní a to nielen z dôvodu, že tieto priznania k spáchaniu činu urobil v prítomnosti svojho obhajcu, čo v podstate vylučuje ním uvádzané akékoľvek ovplyvňovanie a navádzanie, prípadne vyhrážanie zo strany vypočúvajúcich. Treba najmä poukázať na to, že pri prvej priznávajúcej výpovedi dňa 8. septembra 2005 pred vyšetrovateľom, v prítomnosti svojho obhajcu, obžalovaný podrobne uviedol také najdôležitejšie a najpodrobnejšie okolnosti spáchania činu, ktoré nemohol okrem neho, ako páchatel'a, vedieť a uvádzať nikto iný. Konkrétne uviedol, že predmetný útočiaci nástroj zobral z kuchyne ich bytu, čo nemohla vedieť a následne s ním útočiť žiadna iná osoba, ktorá by sa k tomuto nožíku nedostala, pričom sa dokazovaním aj potvrdilo, že nôž patril do súpravy, ktorú vlastnili v byte.

Obžalovaný tiež pri tomto výsluchu uviedol aj motív svojho činu s tým, že s poškodeným, s ktorým krátko pred činom požíval v pohostinstve alkoholické nápoje, sa tam pohádali, lebo poškodenému liezlo na nervy, že mu opakovane púšťal do ucha melódie z mobilného telefónu. Pritom treba zdôrazniť, že aj táto okolnosť uvádzaná obžalovaným v rámci jeho priznania má svoju oporu vo vykonaných dôkazoch, pretože svedkovia, ktorí boli prítomní v pohostinstve pri ich spoločnom sedení, tieto skutočnosti potvrdili.

Nepochybne dôležitou okolnosťou, ktorú obžalovaný pri tomto výsluchu uviedol, je miesto ukrytia kuchynského noža, ktorý použil na spáchanie činu. Tento nôž obžalovaný podľa vlastného priznania ukryl za hromozvodom pri ich bytovke, kde neskôr bol tento nôž aj skutočne nájdený. Nemožno ani v tomto prípade pochybovať o tom, že ak by obžalovaný nebol páchatelom tohto činu, tak by takúto dôležitú informáciu nemal odkiaľ vedieť a ani by ju nemohol pre vyšetrovateľom uviesť. Takúto dôležitú okolnosť, ako je miesto ukrytia použitej útočiacej zbrane, mohol v danom prípade vedieť a označiť jedine pravý páchatel tohto skutku.

Obžalovaný pri tomto výsluchu priznal aj aké mal v inkriminovanom čase na sebe oblečenie, vrátane trička kávovej farby s krátkym rukávom, s vyobrazeným tigrom a číslicou. Práve toto tričko sa pri domovej prehliadke v byte našlo v skrini, skrútené a schované medzi vetrovkami, čiže nie odložené štandardným spôsobom a práve na tomto tričko boli zaistené krvné stopy pochádzajúce z krvi poškodeného. Pritom vykonaným znaleckým dokazovaním nebola potvrdená obhajoba obžalovaného, že táto krv poškodeného sa mohla na jeho tričko dostať z poranenej ruky poškodeného, keď ho dvíhal v pohostinstve zo zeme, pretože takéto poranenie znalci u poškodeného nezistili a vylúčili.

Na záver toho svojho výsluchu obžalovaný do zápisnice uviedol, že vypovedal dobrovoľne, bez nátlaku, za prítomnosti obhajcu, že je zo skutku, ktorý spáchal, momentálne vystresovaný, a preto ďalšie okolnosti už vypovedať nebude. Taktiež uviedol, že mu je ľúto toho, čoho sa dopustil a je si istý, že pokiaľ by nepožil také množstvo alkoholických nápojov, určite by sa takého skutku nedopustil, pričom doteraz nechápe, prečo vzájomnú hádku medzi otčimom a mím riešil takýmto spôsobom.

Pri výsluchu dňa 12. septembra 2005, pri rozhodovaní o jeho vzatí do väzby pred sudkyňou okresného súdu a zasa v prítomnosti svojho obhajcu zotrval na svojej výpovedi pred vyšetrovateľom dňa 8. septembra 2005.

Pri ďalšom výsluchu pred vyšetrovateľom dňa 26. októbra 2006, obžalovaný opäť v prítomnosti svojho obhajcu zotrval znovu na svojej priznávajúcej výpovedi, na ktorej nechcel nič pozmeniť. Navyše uviedol, že až teraz si plne uvedomuje, čoho sa dopustil a toto konanie veľmi ľutuje. Nie je mu jasné, aký motív ho ku skutku viedol, pretože poškodený ho mal rád, taktiež aj on mal rád jeho a bol pre neho ako otec. Svoj čin pripisuje množstvu požitého alkoholu, pričom aj predchádzajúce trestné činy vždy spáchal pod vplyvom alkoholických nápojov. Pri tomto výsluchu tiež uviedol, že sa odmieta zúčastniť rekonštrukcie činu, pretože už samotné pomyslenie na to, čo sa v ten večer stalo, spôsobuje u neho psychickú traumu.

Všetky tieto podrobné okolnosti vyplývajúce z pôvodných výpovedí obžalovaného v prípravnom konaní, aj podľa názoru odvolacieho súdu nepochybne a jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností svedčia o tom, že priznanie obžalovaného R. Č. k spáchaniu tohto činu bolo pravdivé a ďalšie jeho výpovede, v rámci ktorých už spáchanie trestného činu popieral, sú nepravdivé a prednášané len v úmysle vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti za tento čin.

V tejto súvislosti odvolací súd považuje poukázať ešte na jednu dôležitú skutočnosť, ktorá potvrdzuje pravdivosť pôvodných priznávajúcich obžalovaného. V jeho osobe, ide totiž o viackrát v minulosti súdne trestanú osobu, pričom sa opakovane už nachádzal za závažné trestné činy aj dlhodobo vo výkone trestu odňatia slobody. Nejde teda o kriminálne neskúsenú a o trestnom postihu trestnej činnosti právne neznanú osobu. Preto v prípade, ak by obžalovaný R. Č. nebol skutočným páchatelom tohto trestného činu, je nevysvetliteľné a nepochopiteľné, prečo by sa priznával k jeho spáchaniu, keďže, ako kriminálne skúsená a už v minulosti opakovane odsúdená osoba, vedel, a mohol predpokladať, aký postih ho v prípade uznania viny očakáva. Jeho vysvetlenie pôvodného priznania len tým, že by mu aj tak nikto neveril, a preto sa chcel vyjadriť k veci až na hlavnom pojednávaní, je nelogické a tendenčné. Preto ani najvyšší súd neveril jeho výpovediam učeným na hlavnom pojednávaní, v ktorých už spáchanie trestnej činnosti popieral, pretože tieto

výpovede nemajú ani oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, ale práve naopak, tieto dôkazy vo svojom súhrne potvrdzujú v podstatných skutočnostiach pôvodné priznávajúce výpovede obžalovaného.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd všetky odvolacie námietky uvedené v podaných odvolaniach obžalovaného nepovažoval za opodstatnené a dôvodné, ale uvádzané len tendenčne, v snahe zbaviť sa trestnej zodpovednosti za spáchaný trestný čin.

Krajský súd v nadväznosti na správne zistený skutkový stav veci postupoval správne a zákonne aj pri právnom posúdení konania obžalovaného, keď ho uznal za vinného z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, pretože výsledkami vykonaného dokazovania bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný po predchádzajúcom požití väčšieho množstva alkoholických nápojov v inkriminovanom čase a za správne krajským súdom zistených a ustálených podmienok a okolností, celkom štrnásťkrát bodol kuchynským nožom o dĺžke čepele 16,5 cm poškodeného E. R. a spôsobil mu tak smrteľné poranenia, teda iného opätovne úmyselne usmrtil. V tejto súvislosti treba poukázať na predchádzajúce odsúdenie obžalovaného R. Č. pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a to Krajským súdom v Banskej bystrici zo dňa 16. apríla 1998, sp. zn. 2 T 52/97, ktorým mu bol pre takýto trestný čin uložený trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov so zaradením do III. nápravno-výchovnej skupiny, z výkonu ktorého bol podmienenčne prepustený 25. januára 2005.

Krajský súd postupoval v súlade so zákonom aj pri ukladaní trestu obžalovanému R. Č., keď mu za splnenia zákonných podmienok uvedených v ustanovení § 29 ods. 1, ods. 3, § 43 ods. 1 a § 35 ods. 3 Tr. zák. v zmysle zásady trikrát a dosť, uložil podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody na doživotie a pre jeho výkon ho zaradil do III. nápravno-výchovnej skupiny. V tejto súvislosti treba poukázať na predchádzajúce odsúdenia obžalovaného, ktoré svojim charakterom a podstatou plne zodpovedajú zákonným podmienkam uvedeným v ustanovení § 43 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, potrebným pre uloženie takéhoto druhu trestu. Ide konkrétne o už spomenuté odsúdenie Krajským súdom v Banskej Bystrici

zo 16. apríla 1998 pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. a ďalšie odsúdenie Vojenským obvodovým súdom v Plzni z 29. januára 1991, sp. zn. 3 T 451/90, pre trestný čin znásilnenia podľa § 241 ods. 1 Tr. zák., za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a šesť mesiacov, z výkonu ktorého bol 24. novembra 1992 podmienene prepustený na skúšobnú dobu troch rokov.

Krajský súd veľmi dôsledne zisťoval a skúmal aj splnenie zákonných podmienok na uloženie takéhoto najprísnejšieho trestu, v zmysle § 29 ods. 3 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. zák., pričom tieto sú v danom prípade splnené aj podľa názoru dovolacieho súdu. Vzhľadom na zákernosť konania obžalovaného, ktorý nožom napadol nič netušiaceho, a v dôsledku opitosti v podstate bezbranného poškodeného, s ktorým tesne pred činom požíval spoločne alkoholické nápoje a tohto ľstivo a zákerne opakovanými štrnástimi bodnutiami usmrtil, možno nepochybne vyvodiť záver o obzvlášť zavrhnutiahodnom spôsobe vykonania činu, pričom tento fakt je zosilňovaný aj okolnosťou, že obžalovaný takto usmrtil poškodeného s ktorým býval v spoločnom byte a ktorý žil s jeho matkou. Takéto konanie obžalovaného nepochybne svedčí o jeho morálnej bezcitnosti s zvrhlosti o pohrdavom postoji k základným ľudským hodnotám a naprostej neúcte k ľudskému životu.

Taktiež treba akceptovať názor krajského súdu, že ani predchádzajúci výkon trestu odňatia slobody pre taký istý trestný čin nesplnil u obžalovaného svoj účel, pretože tohto trestného činu sa dopustil len krátko, šesť mesiacov, po podmienenečnom prepustení z predchádzajúceho výkonu trestu odňatia slobody, uloženého mu pre predchádzajúci trestný čin vraždy.

V konečnom dôsledku je správny aj záver krajského súdu, že v danom prípade nie je nádej, že by tohto páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad 15 až do 25 rokov. Krajský súd za účelom náležitého objasnenia prognózy nápravy a resocializácie obžalovaného, pribral v súdnom konaní ešte ďalšiu znalkyňu z odvetvia psychológie, keď závery pôvodnej znalkyne nepovažoval za dostatočné a úplné. Na základe vyhodnotenia nového znaleckého posudku potom dospel k správne mu záveru, že obžalovaný R. Č. má dominantný sklon byť až patologicky agresívny voči svojmu okoliu a stupeň jeho agresivity je hodnotený ako najvyšší. Pritom znalkyňa ustálila, že možnosti jeho resocializácie sú výrazne

limitované a reálne neaktuálne, pretože on sám nedisponuje schopnosťami sebakontroly a v krátkom čase sa vracia k pôvodným formám správania a k alkoholu. Závery znalkyne vyznievajú tak, že ani výkonom dlhodobého trestu odňatia slobody by sa nezabránilo recidíve obžalovaného, ktorá je maximálna, pretože na prísnu reguláciu jeho správania nie je dostatočne disponovaný a naopak je disponovaný aj pri málo významnom podnete reagovať afektívne, masívne a agresívne.

Najvyšší súd si všetky tieto závery krajského súdu v plnom rozsahu osvojil a dospel taktiež k jednoznačnému záveru, že vzhľadom na spôsob spáchania spáchaného trestného činu, na osobu páchatel'a a jeho predchádzajúci spôsob života a všetky doterajšie odsúdenia, ako aj možnosti jeho prevýchovy a nápravy na dosiahnutie účelu trestu nepostačuje žiadna miernejšia alternatíva trestu odňatia slobody, ale je potrebné uloženie maximálneho najprísnejšieho trestu a to trestu odňatia slobody na doživotie.

V súlade so zákonnými podmienkami krajský súd zaradil obžalovaného pre výkon uloženého trestu do najprísnejšej tretej nápravnovýchovnej skupiny, pretože obžalovanému ukladal trest za trestný čin uvedený v § 62 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006. Krajský súd ani pri rozhodovaní o uplatnených nárokoch na náhradu škody poškodenými stranami S. R. a V. Z. P., pobočka M., keď ich za splnenia zákonných podmienok odkázal s ich nárokmi na konanie o veciach občiansko-právnych.

Krajský súd však pri svojom rozhodovaní čiastočne pochybil, keď síce na jednej strane správne rozhodol o tom, že podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody na doživotie nie je možné, ale použil pritom nesprávne zákonné ustanovenie podľa § 30 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006. Podľa citovaného ustanovenia možno takto rozhodnúť len v prípade, ak páchatel' spáchal trestný čin ako člen zločineckej skupiny alebo teroristickej skupiny. Krajský súd mal správne použiť v tomto prípade ustanovenie § 30 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, pretože je nepochybné, že obžalovaný R. Č. bol už v minulosti potrestaný za trestný čin uvedený v § 43 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006. V odôvodnení napadnutého rozsudku síce krajský súd už túto okolnosť správne uviedol, ale pretože vo výrokovej časti rozsudku použil nesprávne zákonné

ustanovenie, išlo o také pochybenie, ktoré bolo potrebné napraviť zrušením oddeliteľnej časti rozsudku, teda vo výroku o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a rozhodnúť v tejto časti znovu, v súlade so zákonom. Pritom všetky ostatné výroky napadnutého rozsudku krajského súdu, teda výrok o vine, ako aj výrok o náhrade škody, zostali nedotknuté.

Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 258 ods.1 písm. d/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a sám rozhodol vo veci tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. V súvislosti s odvolacími námietkami obhajcu obžalovaného zdôrazniť, že podľa § 564 ods. 3 Tr. por. sa konanie v predmetnej veci vykonalo podľa prepisov upravených v Trestnom poriadku účinnom do 1. januára 2006, pretože obžaloba bola na Krajský súd v Košiciach podaná 5. decembra 2005.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku riadny prostriedok nie je prípustný .

V Bratislave, 27. februára 2008

**JUDr. Pavol T o m a n , v.r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia :